

THUG

Bram Zoon

Zijn er nog plaatsen in onze maatschappij waar mensen ongeacht kleur, geslacht, etniciteit of geaardheid elkaar nog werkelijk kunnen ontmoeten? Deze mogelijkheden lijken voor de argeloze waarnemer eerder af- dan toe te nemen. Gangbare integratiekaders verliezen steeds meer hun rol en betekenis. Tweedracht voert de boventoon, ons wij-gevoel lost volgens de columnist van mijn ochtendblad op in een ‘archipel van verdeeldheid.’

Er geldt voor deze ontwikkeling een belangrijke uitzondering, dat is de ziekenhuisontmoeting tussen medepatiënten, die soms uitgroeien tot langduriger vriendschappen tot over de grenzen van de kliniek. Iedereen die wel eens in een ziekenhuis heeft gelegen zal dit onmiddellijk herkennen. Binnen de muren van het hospitaal vallen barrières sneller weg, levensgeschiedenissen worden met groter gemak opgedist. Pijn en zorgen worden geuit en verlicht, oh zeker niet met iedereen, maar het is onmiskenbaar dat mensen onder deze vaak pijnlijke omstandigheden elkaar gemakkelijker weten te vinden en elkaar tot onvergetelijke – wederzijdse – steun zijn.

Maar naast veiligheid en geborgenheid is het ziekenhuis ook een bron van teleurstelling en onveiligheid. Zo is de ziekenhuisomgeving voor kwetsbare patiënten beslist geen beschutte omgeving meer, maar kan zij juist risicovol en zelfs bijzonder gevaarlijk zijn.

Dit tweeslachtige doet zich ook voor in dit vierdelige verhaal over Jacob Walbeek en Marius Streefkerk, zij worden door een vreemd toeval aan elkaar gekoppeld en er groeit vanaf dat moment een bijzondere band tussen beiden. Het is een geschiedenis die ik in 2010 optekende en nu anno 2022 wereldkundig maak. We maken eerst kennis met Jacob Walbeek, hij kampt met een beruchte ziekenhuisbacterie, die hij vermoedelijk heeft opgelopen bij een eerdere opname. Later komt Marius Streefkerk in beeld, hij blijkt een opmerkelijke ziektegeschiedenis en belangstelling voor de dood te hebben.

True Hero Under God

*Een mens moet wel heel veel ervaren & verwerkt hebben, om met zijn dood, als die aanbelt, vrede te hebben.
(Gerard Reve, 1923 – 2006)*

1. Haperingen

Jacob Walbeek wist dat hij geen vormfouten mocht maken. Hij zou op een later en geschikter moment allervriendelijkst om een andere longarts vragen. Lea steunde hem volledig in zijn voornemen: ‘Het gaat om jouw gezondheid, van niemand anders’, had ze gezegd.

‘U moet niet vergeten dat ik al meer dan vijfentwintig jaar ervaring heb met deze longaandoening, met dokters, ziekenhuizen en behandelingen,’ zei Jacob tegen de arts. ‘Als wielrenner werd ik bovendien de ervaringsexpert van mijn eigen lichaam.’

Pas toen de geneeskundige de beruchte ziekenhuisbacterie had gevonden, had hij een aanknopingspunt. Tot dan toe had hij zich niet verdiept in zijn casus. Walbeek moest keer op keer zélf dossierinformatie inbrengen. De man wist bijvoorbeeld nu nog niet dat hij een aangeboren eiwittekort had, waardoor zijn immuunsysteem kwetsbaarder was in vergelijking met andere patiënten. Zo iets belangrijks en zeldzaams was hem ontgaan.

Zou dit ooit nog goed komen? Jacobs gezondheid liet al zes maanden te wensen over. Aanvankelijk werd geprobeerd genezing te vinden door het ophogen van zijn dagelijkse medicatie. Dit had echter geen effect. Daarna had hij op voorschrift van de dokter maandenlang,

maar tevergeefs antibiotica en ontstekingsremmers geslikt. Jacob zag er pafferig uit. Hij was flink aangekomen van al die chemische rommel. Walbeek barstte bijna uit zijn lievelingsoverhemd, het was geen gezicht. Hij schaamde zich voor zijn eigen lichaam.

Omdat zijn klachten aanhielden bezochten ze gezamenlijk de behandelende specialist. Het contact verliep opnieuw stroef, moeizaam en geïrriteerd. Terwijl hij in zijn repertoriumboekje zat te bladeren vroeg de man: ‘Welke antibiotica moet ik voorschrijven?’ Zoveel treurigheid en onbegrip had Walbeek in zijn carrière als longpatiënt nog niet meegemaakt. Hij antwoordde niet en keek naar buiten. Hij zag een groep ganzen in formatie overvliegen en kon zich hun zachte, wiekende gaa-gak-gagak-geluid goed voorstellen. Het was weemoedig en droeg raadselachtig ver.

Over de resultaten van Jacobs longfunctie merkte hij op: ‘U blaast niet goed, u blaast als een oude man die met één been in het graf staat.’ Jacob blies wél goed, hij wist heus wel hoe een goede piek moest worden geblazen. Hij kón alleen niet beter. Waarom wilde die kerel dat niet begrijpen? Dat kon hij toch zo in zijn status, over jaren, zien? Jacob moest uitkijken dat hij zijn zelfbeheersing niet verloor.

Op een gegeven moment had Walbeek gevraagd: ‘Hoe zien de uitslagen van de laatste sputumkweken eruit?’ Toen bleek dat er opeens de *pseudomonas aeruginosa* in ontdekt was. ‘Dat is een reden voor opname,’ zei de geneesheer, steunend en zuchtend: ‘Ik moet u eigenlijk opnemen, maar ik heb geen bedden.’

‘Als jij niet over die uitslagen was begonnen, zaten we nu nog te koekeloeren,’ had Lea gezegd. En er direct achteraan: ‘Alleen maar gekwetste beroepstrots. Die vent moest zich doodschamen. De meeste artsen zijn opportunisten, je moet bijkans zwalkend, sterk vermagerd en met holle ogen aan hun bureau verschijnen, voordat ze in actie komen.’ Jacob voelde dat hij Lea beter niet kon tegenspreken..

Hoe lang droeg Jacob deze bacterie nu al bij zich, jaren, had hij deze opgelopen bij een eerdere ziekenhuisopname, het kon niet worden uitgesloten, alleen wat schiet je ermee op als je dat wel weet? Niet veel. Lea: ‘Wat heb je aan je gelijk als je op het kerkhof ligt?’ ‘Zie er maar eens af te komen,’ had hij geantwoord. Ze waren er inmiddels achter dat deze bacterie moeilijk en waarschijnlijk niet afdoende kon worden bestreden.

2. Verplaatsingen

Jacob was nog nauwelijks op de longafdeling gearriveerd, of hij was al twee keer verhuisd. De eerste keer was hem een bed gewezen naast een meneer met een plastic zuurstofmasker op, dat zijn gehele gezicht bedekte. Met twee brede rubberen banden was het over zijn achterhoofd getrokken. Zijn haar zat er verfromfaaid onder. Ondanks de zuurstof piepte hij bij inademing hoog en bij uitademing reutelde hij zwaar. Hij was slaperig en sprak met dubbele tong. Een vrouw die handenwringend naast zijn bed zat was erg bezorgd. Steeds zei ze zachtjes: ‘Wat zeg je nou toch jongen, ik kan je niet verstaan.’

Jacob voelde zich verlegen met de situatie. Hij wilde zich niet opdringen, maar kon zich ook niet aan deze situatie onttrekken.

Om hem te kunnen bereiken sprak de zaalarzt luid en nadrukkelijk tegen de man, met zijn mond dichtbij het masker: ‘Alle waarden zijn momenteel goed, alleen u voelt zich niet lekker. Dat is het probleem.’ De geneeskundige schoof het privacygordijn dicht, Jacob hoorde hen daarachter zachtjes overleggen. Het was onvermijdelijk om niets op te vangen.

‘Het is verstandig om de kinderen te waarschuwen,’ zei de afdelingsdokter. Het gordijn bleef gesloten. Walbeek voelde zich opgesloten, beroerd en benauwd bovendien.

Jacob pakte zijn gloednieuwe notitieboek uit de tas en streelde het kaft. Hij had het van Lea gekregen. Het voelde hard en bijna scherp aan als je er met je vingers overheen streek. Hij schreef er zijn voor- en achternaam, adres en andere gegevens in. Zo’n notitieboekje bleek na verloop van tijd een zee aan nuttige informatie te bevatten. Het was daarom zaak om het niet kwijt te raken. Walbeek borg het op in de la van zijn nachtkastje. Het ging niemand iets aan wat hij hierin opschreef. Vaak waren het krabbels, een invallende gedachte, een observatie, de aanzet van een alinea, of complete zinnen, alles in klad. Soms feiten, over het weer, de maten van kamers, vloerbedekkingen, telefoonnummers, adressen, het kon van alles en nog wat zijn. Invallen. Of banaliteiten, welke boodschappen er gehaald moesten worden. Maar ook schreef hij bijvoorbeeld over de hop en Henri Purcell.

De hop was een vogel die hij dankzij zij een vriendin eindelijk had kunnen plaatsen en bewonderen. Jacob: ‘Een prachtige en zeldzame vogel voor het eerst in mijn leven gezien. In Spanje achter het hotel in Jaén. Hij was het volledig eens geweest met de beschrijving die hij in Pettersons Vogelgids aantrof. ‘Het meest markante aan deze vogel is zijn fiere rechtopstaande waaierkuif en zijn traag golvende, langzame, vlinderachtige vleugelslag.’

Over Henri Purcells *Dido en Aeneas* schreef hij het volgende. ‘Hij schreef deze kameropera in 1689, zes jaar voor zijn dood. Slechts 36 jaar geworden. Vier dansen komen erin voor: *The Triumphant Dance*, *The Echo Dance of Furies*, *The Sailors Dance* en *The Witches Dance*. Het zijn korte bijna onopvallende verbindende stukjes. Vier barokjuweeltjes, bijna achteloos gestrooid over de drie delen, in de eerste twee ieder één en in de laatste akte twee. Ze verschaffen een strak ingetogen muzikaal kader met daarbinnen een zuivere kwetsbare harmonie van tonen en klanken. Brengen je meteen in een staat van gelukzaligheid. Koude rillingen over het lijf bij het beluisteren van het vocale *When I am laid in earth*. Daar spreekt Purcell je in al je zintuigen aan, streelt niet alleen het oor, maar treft je in hart en ziel.

Soms pakte hij wel eens een oudere dummy om er wat doorheen te bladeren. Jacob kon zich zo veel herinneren en vooral in welke stemming hij zich daarbij had bevonden. Het gaf een nauwkeurige beschrijving van zijn leven in een bepaalde periode.

Walbeek nam na enige tijd ‘Wegen van de wereld’ van Nicolas Bouvier uit zijn tas. Hij was al aardig gevorderd en wilde verder gaan lezen. Bouvier was de meester van de couleur locale-beschrijving. Zijn tocht had hij gemaakt met een Fiatje Topolino van Ljubljana in voormalig Joegoslavië, via Turkije, Perzië, Pakistan naar Peshawar in Afghanistan. Een dergelijke reis is vandaag de dag niet meer mogelijk.

De dienstdoende zaalzuster onderbrak Walbeek, ze duwde de deur met kracht open en zei gedecideerd: ‘We gaan u verhuizen.’ In een handomdraai werd hij met bed en al naar een volgende tweepersoonskamer gereden. Daar stond een man van ongeveer veertig jaar naast zijn bed. Hij hoestte zo klagelijk en erbarmelijk dat het je door merg en been ging. Hij had een zuurstofslangetje in zijn neus. Zijn sluike haar was gitzwart geverfd en hoog, ouderwets, opgeschoren. Alsof hij geknipt was met een po op zijn hoofd. Hij had een onduidelijke tatoeage op zijn linkerwang en een aluminiumkleurige piercing net onder zijn onderlip. Hij droeg een zwart T-shirt en brede leren armbanden om beide polsen. De zilverkleurige vierkante punten op het leer trokken de aandacht. Later zou deze man op mysterieuze wijze verdwijnen. Na verloop

van tijd kwam Jacob er achter dat dit met meer patiënten gebeurde. Zonder aankondiging waren ze plotsklaps, soms met bed en al verdwenen en maar in enkele gevallen teruggekeerd.

Walbeek stond naast zijn bed en terwijl de zusters bezig waren om dit in de kamer te manoeuvreren kwam de zaalzuster opnieuw op de proppen. ‘We gaan u nog één keer verhuizen meneer Walbeek, het is voor de allerlaatste keer.’ Precies tussen de eerste en de tweede kamer in werd zijn bed in de volgende tweepersoonskamer gereden. Halverwege vroeg de zuster aan hem of hij misschien bij het raam wilde liggen. Jacob voelde daar wel voor. Hij moest even wachten, de zuster ging met de man in de kamer overleggen. Ze kwam terug en zei dat meneer zelf bij het raam wilde blijven liggen. Jacob ging de kamer in. In bed lag een man die er oud en vermoeid uitzag, hij was mager en klein van stuk. Naar later bleek was hij pas vijfenzestig jaar. Hij had een bebopkapsel van spierwit haar en droeg een zwaar roodkleurig brilmontuur. Hij had een snorretje en een Sigmund Freud puntbaardje, allebei wit en zorgvuldig gecoiffeerd. Jacob liep op hem toe, stak zijn hand uit en zei: ‘Jacob Walbeek, aangenaam.’ De man kwam opvallend kwiek zijn bed uit en stelde zich met een scherpe nasale stem voor: ‘Marius Streefkerk, welkom.’ Hij droeg een onberispelijke, net gestreken pyjama. Zijn blote voeten staken in dure badslippers.

Jacob zou bijna veertien dagen op deze kamer liggen. De laatste zeven dagen van zijn ziekenhuisverblijf bracht Jacob alleen op de kamer door. Marius’ behandeling was abrupt afgebroken.

Iedere keer als Lea op bezoek kwam en weer vertrok had hij met de rug naar hen toe gezeten. Steeds wanneer Lea zei: ‘Dag meneer Streefkerk’, antwoordde hij bijna onderdanig met: ‘Dag mevrouw.’

3. THUG

Jacob werd uit zijn dagdroom gehaald door twee zusters die het infuus willen aanleggen. Eerst werd er een grove naald in een van de bloedvaten op de bovenkant van zijn linkerarm net na de pols ingebracht. Erachteraan werd voorzichtig een fijn slangetje geschoven, het slangetje bleef over een lengte van vijf centimeter in het bloedvat zitten. De naald werd teruggetrokken. In dat slangetje werd een pennetje van dezelfde lengte, met aan het einde een roodkleurig dopje geschoven. Hierop werd een driewegschakelaartje aangesloten. Het geheel werd met een grote ingenieuze pleister vastgezet. Slangen verbinden de twee infuuszakken en de minischakelaar met elkaar. Pas op de dag van zijn vertrek werd het infuus verwijderd.

Marius Streefkerk sliep altijd met ontbloot bovenlijf. Hij trok zich niet zoveel van Jacob aan. Hij bleef de hele dag zo rondscharrelen, verder dan zijn bed, het toilet en de douche kwam hij niet. Alleen bij de artsenvisite en als hij bezoek verwachtte trok hij zijn pyjamajasje en zijn ochtendjas aan. Jacob voelde zich door dit gedrag niet ongemakkelijk. Streefkerk had verschillende tatoeages op zijn bovenlichaam. Zo had hij vanuit zijn hals via zijn schouders tot op zijn beide bovenarmen Keltische kruisen laten zetten. Ze hadden een lengte van circa acht centimeter en waren als een ketting met prikkeldraad over zijn huid kunstzinnig aaneengeregen. Onderaan stond over de volle breedte van beide bovenarmen T.H.U.G. De letters waren aan de forse kant, je kon ze al van een flinke afstand herkennen. Op zijn borst en schouderbladen waren speels en schijnbaar achteloos Chinese lettertekens gestrooid. Jacob vroeg naar de betekenis van *THUG*. Marius: ‘Dat vertel ik je nog wel een keer.’ Zijn huid was dun en fijn, licht gebruid. Hij was mager en gespierd. Geen vetrolletjes, geen grammetje te veel. Marius had een groot en lelijk litteken van zijn hals tot onder zijn navel. Er zat

een gat in zijn keel van ongeveer vier centimeter lengte en bijna twee centimeter breed. Als hij zijn stemprothese niet in had kon je zo in zijn luchtpijp kijken. Na iedere maaltijd zette hij een scheerspiegel op zijn nachtkastje en maakte met een ingenieus staafje waaraan een klein borsteltje was bevestigd de opening en de luchtpijp met grote nauwkeurigheid en eindeloos geduld schoon. Marius was weinig spraakzaam, erg op zichzelf. Niet humeurig, hoewel dat, gelet op zijn situatie, niet vreemd zou zijn geweest. Vaak lag hij urenlang wezenloos op bed. Altijd met zijn rug naar de kamer en met zijn gezicht naar het licht. De mond een klein beetje open. Zijn vrije hand rustte op zijn regelmatig bewegende borstkas. Na verloop van tijd kwam Jacob er achter dat hij niet sliep. Als Jacob hem zo zag liggen moest hij denken aan een rustende vermoeide krijger, een indiaan, één die ternauwernood aan zijn achtervolgers was ontsnapt.

Streefkerk at weinig, slecht. Elke dag werd hij gewogen. Steeds werd hij er door de afdelingsarts op gewezen dat hij niet verder mocht afvallen. 'U moet goed eten meneer Streefkerk,' zei hij tot vervelens toe. Marius moest na de geringste inspanning al rusten.

Hij was gepensioneerd, had een onderhoudsbedrijf gehad. Was getrouwd geweest met een Kaapverdische vrouw, maar dit huwelijk had, zoals hij onderkoeld zei, 'averij opgelopen.' Zijn schoonzoon en kleinkinderen kwamen wel eens op bezoek, dan was hij opvallend goed gehumeurd. Hij liet zich bij die gelegenheid als een pasja in zijn rolstoel door de ziekenhuisgangen rijden. Bij het verlaten van de kamer wuifde hij minzaam naar Jacob.

Marius had indertijd slokdarmkanker gehad. Hij was tweeëndertig keer zonder succes bestraald. Steeds bleek dat de kankercellen na een aantal dagen weer terug waren gekomen. Er werd daarom besloten om de poliepen in zijn keel operatief te verwijderen. Ook zijn stembanden werden weggehaald. Vandaar de luchtpijpsnede in zijn keel. Toen Jacob er naar vroeg en Marius hem het een en ander vertelde sprak hij van 'mijn tracheostoma'. Hij kon alleen praten als hij de spraakprothese in had. Als hij iets wilde zeggen legde hij lichtjes de duim van zijn rechterhand op het apparaatje. Zijn stemgeluid was hees, traag, slepend en metaalachtig. Het klonk vermoeid, niet zonder melancholie, je kon zijn sombere berusting er nog goed doorheen horen klinken. Als hij sprak streeelde hij met zijn linkerhand onafgebroken en bedachtzaam zijn on-Nederlandse puntbaardje.

Al weer even geleden waren opnieuw kwaadaardige cellen van een ander soort in zijn lijf ontdekt. Over de precieze achtergrond zou hij binnen enkele dagen worden geïnformeerd. Die onzekerheid drukte hem zichtbaar terneer. Jacob: 'Kan en wil je nog vechten?' Hij antwoordde: 'Maar waarvoor?' Na lang zwijgen vervolgde hij: 'Ik wil wel vechten, maar een lange lijdensweg met chemokuren en bestralingen zou me dit keer wel zeer zwaar vallen. Of, weten dat je over pakweg een half jaar zult sterven en er maar het beste van maken. Met alleen nog maar een beperkte onderhouds-behandeling. Dat zijn de keuzen. Op dat laatste zal het wel uitdraaien.' Hij wilde met zijn ex-vrouw nog wel een grote reis maken. 'Maar dat kan ik onder deze omstandigheden maar beter vergeten.'

Marius had iets onverschrokken, was voor niets en niemand bang. Ook niet voor de dood. Je merkte dat niet zo direct omdat zijn kwetsbaarheid zo op de voorgrond stond. Maar als je zoals Jacob enige tijd met hem kon optrekken kwam je geleidelijk tot deze ontdekking. 'Ik laat me niet meer wegsturen,' zei hij beslist. 'Eerst moet er duidelijkheid komen, eerder ga ik niet weg.' Toen die lang verwachte duidelijkheid werd gegeven was hij voor een korte periode hevig aangedaan, maar niet uit het veld geslagen. Klein, gebogen maar sterk en vastberaden droeg hij het voor hem fatale nieuws. Zijn dochter, schoonzoon, zijn enige zuster en zwager waren

ontredderd toen bekend werd dat Marius aan ongeneeslijke asbestkanker leed. ‘Ik ben uitbehandeld en heb geen weerstand meer,’ zou hij later aan Jacob vertellen.

Toen Jacob weer de kamer inkwam en de familie van Marius zo om zijn bed zag zitten wist hij meteen dat het niet goed was. Marius zei: ‘Kom er maar bijzitten, Jacob.’ Later zou Marius hem op gedetailleerde wijze de juiste toedracht van zijn fatale longproblemen vertellen. In de verwarring die hierop volgde was Jacob zijn mobiele telefoon kwijtgeraakt. Marius had zijn naarstige en nerveuze zoeken opgemerkt. Jacob schaamde zich voor het feit dat hij nu op dit dramatische moment op zoek was naar zijn telefoon. ‘Wat zoek je toch?’ had Marius kalm gevraagd. In een mum van tijd hadden ze hem teruggevonden toen Marius op het nuchtere idee kwam, om even met zijn toestel Jacobs nummer te bellen.

4. Dichte mist

Het was Jacob al meerdere keren opgevallen dat Marius een obsessie voor de dood had.

‘Wat heb jij toch met de dood?’

‘Dat is het enige dat ik in dit leven zeker weet. De dood is onvermijdelijk.’

‘Dood, schaduw des levens?’

‘Ja, maar wel raadselachtig.’

Marius sloeg zijn computer open: ‘Kijk maar, het staat een beetje door elkaar, het is iets waar ik eigenlijk al jaren mee bezig ben. Ik ben verzamelaar van de dood.’ Tot Jacobs verbazing had hij allerlei met het levenseinde verwante onderwerpen bij elkaar gebracht. Jacob mocht alles inzien, het waren digitale mappen met rituelen, symbolen, de hunebedden, het sterven zelf, de uitvaart, de begrafenis, crematie, begrafenissen van koningen en koninginnen, het dragen van de dode, het bekend maken, lijkverzorging, tradities en culturen, over rigor mortis, doodshemden, geloofsachtergronden, afbeeldingen van de dood en de ziel, over iets en het niets, de doodsbrenger, het balsemen, aansprekers, grafopschriften, monumenten, doodskisten en ontwerpen van begraafplaatsen. Het was een veelheid van uiteenlopende onderwerpen die de ene keer diepgaand en de andere keer oppervlakkig werden behandeld. Al met al was het een schat aan informatie, die onoverzichtelijk door elkaar was gehusseld. Marius: ‘Ik lijk zeer ordelijk, maar in werkelijkheid ben ik een chaoot. Dat kun je goed aan deze wanorde zien.’ Jacob en Marius spraken op een gegeven moment af dat Jacob hem zou helpen met het catalogiseren en ordenen van zijn macabere collectie.

De dood greep Jacob bij zijn nekvel en sleepte hem door de gangen naar buiten. Op de achtergrond hoorde je al het traag beieren van de klokken. Er klonk zacht tromgeroffel in de maat van de dodenmars. Het was een donkere nacht. Jacob spartelde tegen. De dood zei: ‘Kom, stel je niet aan, er gaan zoveel mensen dood, je hebt pech gehad.’ Hij schudde Jacob keer op keer hard door elkaar. Eenmaal buiten gekomen, dwong hij hem al struikelend in de richting van een grote, lege ruimte. Jacob vermoedde dat het daar om een grote bres, een massagraf ging. Onpeilbaar diep, gevuld met lichamen. Het geluid van de trommel en schuiftrompetten werd nadrukkelijker en zwol meer en meer, stapsgewijs, aan. Jacobs einde was nu dicht genaderd. Uit de kuil walmde een afschuwelijke stank. Jacob verzette zich tot het uiterste, maar de dood liet zich niet vermurwen. Hij was onverbiddelijk: ‘Jij, Walbeek, bent nu aan de beurt.’

Jacob werd met een ruk wakker. De dood had hem nog niet verlaten. Hij had een slijmprop ter grootte van een duivenei in zijn luchtpijp geplaatst. Jacob probeerde de stop uit te hoesten, dat lukte niet. Hij kwam met zijn adem achter de slijmklont. Hij hoestte tien, twaalf keer maar het taaie slijm schoot niet los. Iedere keer dat hij met meer kracht ertegenaan blafte werd hij benauwder, hij stikte. Jacob vloog zijn bed uit, hij wilde het infuus en alles waaraan hij vastzat losrukken, in één lange driftige haal, de gang oprennen, het ziekenhuis uitvluchten. Desperaat. Hij werd steeds lichter in zijn hoofd, het kille, koude zweet gutste van zijn lijf. Jacob wist niet meer wat hij deed, hij danste naast zijn bed, was radeloos van angst. Hij schreeuwde, zonder dat hij zichzelf hoorde: 'Ik ga dood, ik kan het niet, ik ga dood, ik kan het niet...'

Marius kwam voor hem staan, drukte hem met grote kracht neer en zei: 'Nu ga je zitten.' Hij vloog de gang op en riep met zijn metalen stem de zusters. Er was paniek toen ze Jacob zagen. Ze lieten hem onmiddellijk vernevelde lucht inademen. De warme hand van de zuster rustte op zijn schouder, ze sprak zachtjes: 'Rustig, rustig maar.' De hand bracht hem van het dodenrijk terug in de realiteit. Ze lieten de deur bij het weggaan een beetje openstaan. In de opwindning had Marius vergeten zijn stoma uit te doen, hij mompelde in zichzelf: 'Je hebt me laten schrikken, jonge, wat heb je me laten schrikken, jonge, jonge, je hebt me laten schrikken...'

Kort hierna viel Jacob uitgeput in een diepe slaap. Hij droomde opnieuw. Hij liep door een oneindig stelsel van gangen, met de rijdende infuusstandaard in zijn hand. Aan het voetstuk hingen drie dode purperreigers ondersteboven met hun snavels naar beneden, het bloed drupte uit hun bek op de grond en liet een luguber spoor achter. In de verte meende hij Marius te zien, Jacob probeerde hem achterna te rennen, langzaam loste zijn beeld op in een dichte mist.

©Bram Zoon (2010 – 2022)